

Tinče — ptičji lovec.

Spisal *Fr. Rojec.*

Bilo je proti koncu meseca sušca. Na solnčnih krajih je bil že skopnel sneg, tako da so se tuintam videle rjavčve in zelenkaste lise kopne zemlje. Ptice, ki ostanejo pri nas tudi pozimi, so se spet oddaljile od človeških prebivališč, se razkropile okrog po gozdih in dobravah ter si tam z razkopavanjem in brskanjem po golih tleh iskale živeža. Ker je bilo nekaj dni nebo jasno in je solnce že precej tople obsevalo prirodo, so nekatere ptice menda mislile, da se že pričinja pomlad. Po dolgem molčanju so se začele iznova oglašati z veselimi, pevajočimi glasovi. Med temi pevkami je seveda brhka in lahkoživa sinica prva začela klicati pomlad s svojim presrčnim: „Cingel, cingel, cingel!“

A ne samo krilate gozdne prebivalke, temveč tudi ljudje so bili mnenja, da se zima poslavlja za vselej in da prijetna pomlad že zopet pošilja svoje svatovske poslance pred seboj v deželo. Toda kaka otožna izprememba je hipoma iznenadila nas vse! Ko smo neko jutro vstali, smo zapazili, da smo dobili čez noč — novo zimo! Svet je bil pokrit s precej debelim, svežim snegom, vreme je bilo temotno in megleno, in iz nizkega podnebnja so se še vedno vsipavale lahne snežinke, ki jih je tanek, mrzel veter sukal v velikih kolobarjih semintja, preden so padle na tla ali obvisle na višjih predmetih.

Ob takem vremenu sem še tistega dne odšel z doma po službenih opravkih.

„Pač težavna in neprijetna pot!“ vzklikne morda kdo, ki se že boji snega, ako ga vidi od daleč, a da bi stopil nanj ali ga prijel v roko, tega pa si še ne upa misliti! Takim mehkužnežem povem v tolažbo, da tudi hoja v zimskem času ni težavna in neprijetna za utrjenega in zdravega človeka ter za onega, ki ima kaj čuta za večno krasno prirodo, ako le ni snega preveč na debelo in ako ga ni treba gaziti do kolen. Kdor pa hoče biti zdrav, ta mora biti tudi utrjen!

Meni že od nekdaj — sam ne vem, zakaj — posebno ugaja potovanje pozimi ravno takrat, kadar se love goste snežinke mimo mojih ušes. Čuden mir in tihota vladata okrog, vse stvari se v sivi poltemi počasno prikazujejo pred menoj ter prav tako počasno izginjajo za menoj. Malokoga srečam spotoma. In ker me tako ne moti nobena stvar, se zamislim vase, da skoro ne vem, kdaj dospem do kraja, kamor sem se bil napotil.

Navadno me povsod osuplo pogledajo, ko stopim s posneženo obleko v sobo, in ko odidem, me morda kateri tudi pomiljuje, da moram hoditi okrog v takem vremenu. A meni se ne godi tako slabo, kakor kdo misli; zakaj pod obleko mi je prav toplo in prijetno tudi pri srcu. Pomiljujem le

one, ki se morajo skrivati pred snegom v soparnih in zadehlih stanicah in kjer jim manjka čistega zraka.

Še bolj vredne sočutja in usmiljenja pa so pozimi nekatere živali, posebno ptice. Debel, mrzel sneg jim pokriva vso naravo, kjer so si prej nabirale potrebne hrane. Ubožice bi morale kmalu poginiti od lakote, ako bi v tej hudi stiski ne pribežale v človeške naselbine ter si tam okrog ne iskale živeža. Ali nekateri ljudje so tako brezsrčni in hudobni, da uboge ptičice love in moré zavoljo pičlega mesa, ki ga dobivajo od njih, ali pa jih zapirajo v tesne kletke za zabavo, namesto da bi jim dajali hrane in jih puščali v narodi, ko se jim zaupno približajo ter jih z milimi glasovi prosijo pomoči.

Tudi na oni suščev dan, ko sem odšel z doma, sem videl, kako žalostno je obletavalo kmetiške hiše in gospodarska poslopja po vaseh premnogo raznovrstnih stradajočih ptic, ki so se prejšnji dan še veselile v gozdu toplih solnčnih žarkov in zbujajoče se narode. V srce so se mi smilile, in rad bi jim nasul krušnih drobtinic in zrnja zunaj pred hišo, ako bi stanoval v takem kraju. Toda namen potovanja me je gnal dalje in dalje.

Ko sem že več ur tako hodil in pustil že več vasi za seboj, sem prišel v hrastov gozd, kjer so tudi tuintam rasle mlade smreke; na več mestih pa so se dvigale med drevjem tudi strme skale, po katerih se spenja vedno zeleni bršlan. Ko dospem na zadnji rob, zagledam pred seboj znano gorsko vas P.

Prva hiša, do katere me je vodila pot, je preprosta, a drugače dokaj dobra vaška gostilnica. Zadaj, na desno in levo je še več drugih hiš. Ker sem bil že utrujen od dolgega pota in tudi že potreben okrepčila, sem otresel sneg s sebe ter stopil skozi vežo v gostilniško sobo, da bi se odpočil in okrepčal.

V sobi ni bilo nikogar razen okolo dvanajst let starega dečka, ki je čepel za mizo pri oknu, se opiral z obema rokama ob lino in kakor zamaknjen strmel v okno. Zraven njega v lini je bil klobuk, nekaj šolskih knjig in pisalna priprava, kar je kazalo, da je šolarček. Nič me ni zapazil, ko sem vstopil. „V kaj je neki tako zamišljen?“ si mislim. „Ali morda pre-mišlja kako težko šolsko nalogo?“ Natihoma stopim od vrat dalje proti njemu, da vidim, kaj ima pred seboj na oknu, kamor upira pogled. A kaj zagledam tam? Majhno žičasto kletko, v kateri ravnokar ujeta sinica preplašeno frfeta s polomljenim krili in okrvavljeno glavo ter se obupno zaletava ob železne stene tesne ječe, da bi se rešila iz nje. Ker dečku tudi mimo te jetnice uhaja pogled ven na vrt, pogledam še jaz tja preko njegove glave in zagledam zunaj na snegu, potresenem s smetmi, nastavljeno ptičnico.

Zdaj mi je bilo jasno vse! Deček lovi lačne ptičice ter jih zapira v kletke! Ni mu dovolj, da ima že eno jetnico, ampak hoče jih naložiti še več v past, ki jo jim je nastavil zunaj in sedaj nanjo preži tu v topli sobi!

(Konec prihodnjič.)

